

Tilkinin Kış Feneri

Çınar BİBER

Tilkinin Kış Feneri

Çınar BİBER

Uzun çamların fısıldadığı, ilk kar tanelerinin dans ettiği ormanın kalbinde, Finn adında yumuşak kalpli bir tilki yaşıyordu. Kürkü sonbahar yapraklarının rengindeydi ve gözleri kehribar gibi parlardı. Her sabah yosun yeşili atkısını boynuna sarar, meyve ve fındık toplamaya çıkardı. Ama kış yaklaştıkça Finn'i endişelendiren bir şey fark etti: orman yolları her gün daha erken kararıyordu ve hayvanlar uzun, soğuk gecelerden korkup evlerine aceleyle dönüyorlardı.

Finn sıcak yuvasının yanında oturmuş, güneşin karlı tepelerin ardında batışını izliyordu. 'Geceler ne kadar karanlık,' diye düşündü, 've orman ne kadar büyük. Ya biri yolunu kaybederse?' Küçük bir tilkiyken kaybolmanın ne kadar korkutucu olduğunu hatırladı. Bu yüzden bir plan yaptı. Deri çantasını aldı ve içini mumlarla, telle ve parlak bir teneke kutuyla doldurdu. 'Bir kış feneri yapacağım,' dedi, 'ihtiyacı olan herkese yol göstermesi için.'

Finn bütün gün feneri üzerinde çalıştı. Teneke kutuda küçük pencereler açtı ve parlayana kadar cilaladı. İçine tombul bir mum yerleştirdi ve bir dala asabilmek için ip sap bağladı. Çalışırken küçük bir tavşan yanına geldi. Adı Pip'ti; kırmızı ponponlu bir şapka takıyor ve örgü bir çanta taşıyordu. 'Ne yapıyorsun?' diye sordu burnunu kıpırdatarak. 'Kaybolan hayvanları evlerine götürecek bir fener,' diye yanıtladı Finn. Pip'in gözleri kocaman açıldı. 'Bu harika!' dedi.

O akşam Finn feneri yolun yakınındaki alçak bir dala astı. Sıcak ışığı gölgeleri geri itti. Pip yuvasından izliyor ve kendini güvende hissediyordu. Ama kısa süre sonra kar daha yoğun yağmaya başladı ve rüzgâr ağaçların arasında uğuldadı. 'Umarım kimse bu havada dışarıda değildir,' dedi Finn. Tam o sırada incecik bir ses ciyakladı: 'İmdat! Yolumu bulamıyorum!' Bu, mavi meşe palamudu başlıklı pelerin giyen küçük fare Nib'di. 'Endişelenme,' diye seslendi Finn. 'Işığımı takip et!'

Nib ışığa doğru koştu, kocaman yuvarlak kulakları rüzgâra karşı yapışmıştı. Fenere ulaştığında rahatlamayla içini çekti. 'Çok korktum!' diye ciyakladı. 'Sıcacık yuvamı asla bulamayacağımı sandım.' Finn gülümsedi. 'Artık güvendesin. İçeri gel ve ısın.' Nib'i küçük bir ateşin çıkırdadığı yuvasına götürdü. Nib sıcak meşe palamudu çayından yudumladı ve macerasını anlattı. 'Fenerin yerdeki bir yıldız gibi!' dedi. Finn'in kalbi mutlulukla parladı.

Ertesi gece fener yeniden parladı. Pip geri döndü ve yanında bir arkadaşı vardı: Wren adında küçük bir kuş. Wren'in bacağında sarı bir kurdele ve neşeli bir cıvıltısı vardı. 'Işığını yukarıdan gördüm,' diye cıvıladı. 'Bütün ormandaki en parlak şey!' Finn onu karşıladı ve hep birlikte oturup hikâyeler ve kavrulmuş fındıklar paylaştılar. 'Bu çok güzel,' dedi Pip. 'Bir aile gibi hissettiriyor.' Finn başını salladı. 'Tam olarak öyle,' dedi.

Tilkinin kış fenerinin haberi ormanda yayıldı. Her karlı akşam daha çok hayvan onun ışığını takip etti. Bir tavşan ailesi, bir kirpi ve hatta utangaç bir geyik Finn'in yuvasına geldi. Finn'in ateşin yanında her zaman sıcak bir köşesi ve herkese söyleyecek güzel bir sözü vardı. Mavi pelerinine sarınmış Nib konukları karşılamaya yardım ediyordu. 'Hoş geldiniz!' diye ciyaktı. 'Finn'in feneri size yol gösterecek, ama önce biraz çay için!'

Bir gece kar o kadar hızlı yağıdı ki yol beyaz bir battaniyenin altında kayboldu. Wren ağaçların üzerinde uçtu, sarı kurdelesı dalgalanıyordu. 'Hiçbir şey göremiyorum!' diye cıvıladı. 'Kar çok yoğun!' Aşağıda Finn onun sesini duydu. Yuvasının tepesine tırmandı ve feneri yükseğe kaldırdı. Işığı, altın bir kılıç gibi dönen karın içinden geçti. 'Işığı takip edin!' diye bağırdı Finn. 'Buradayım!'

Odun toplamaya çıkmış olan Pip ışığı gördü ve ona doğru koştu. Derin karda tökezleyerek ilerledi, kırmızı şapkası zar zor görünüyordu. 'Geliyorum!' diye seslendi. Yaklaştıkça fenerin ışığı daha da parladı. Sonunda karla kaplı bir halde Finn'in yuvasına yuvarlandı. 'Beni kurtardın!' diye soluklandı. Finn onu sıcak bir battaniyeye sardı. 'Fener herkes için,' dedi. 'Kimse karanlıkta kaybolmamalı.'

O gece yuva hayvanlarla doluydu. Nib şakalar anlattı, Wren tatlı bir şarkı söyledi ve Pip sıcak meyve suyu bardaklarını dağıttı. Finn bütün mutlu yüzlerine baktı ve içinde sıcak bir ışık hissetti. 'Kış bununla ilgili,' diye düşündü. 'Soğukla değil, paylaştığımız sıcaklıkla.' Fener dışarıda titredi ve kara sıcacık bir ışık düşürdü. Herkes kendini güvende ve sevilmiş hissetti.

Ertesi sabah fırtına dinmişti. Orman bir elmas tarlası gibi pırıl pırıl parlıyordu. Finn dışarı çıktı ve her yönden yuvasına gelen ayak izlerini gördü. 'Bak!' dedi Nib parmağıyla işaret ederek. 'Fener bir sürü hayvana yol göstermiş!' Finn gülümsedi. 'Sadece fener değil,' dedi. 'Hepimiz birbirimize yardım ediyoruz.' Wren aşağı uçtu ve omzuna kondu. 'Sen başlattın,' diye cıvıladı. 'Işığını paylaştın.'

O günden sonra hayvanlar feneri bütün kış yanık tutmaya karar verdiler. Sırayla mum eklediler ve yoldaki karı temizlediler. Pip fenere sıcacık bir kılıf ördü ve Nib onu süslemek için en parlak meyveleri topladı. Wren yukarıda uçtu ve yardıma ihtiyacı olabilecek herkesi gözledi. 'Artık kocaman bir aile gibiyiz,' dedi Pip. 'Hepsi Finn'in ışığını paylaşması sayesinde.'

Finn kalbinde sıcak bir ışık hissetti. Küçük fenerinin bu kadar çok arkadaşı bir araya getireceğini hiç beklememişti. 'Sadece yardım etmek istedim,' dedi. 'Ve bak ne oldu.' Hayvanlar sevinçle bağırdılar. Birbirlerine sahip oldukları sürece kışın asla soğuk ya da karanlık hissettirmeyeceğini biliyorlardı. Fener, iyiliklerinin simgesi oldu ve en uzun gecelerde bile parladı.

Kış derinleştikçe fenerin ışığı tanıdık bir manzara oldu. Kaybolan yolcular onu görüp yollarını buluyordu. Yorgun hayvanlar onu takip ederek Finn'in yuvasına geliyor, orada sıcak bir ateş ve dost yüzler onları bekliyordu. 'Hoş geldiniz!' diyorlardı hep birlikte. 'Artık evdesiniz.' Ve gerçekten de ev gibi hissettiriyordu—kahkahalarla, hikâyelerle ve bir tilkinin kış fenerinin yumuşak ışığıyla dolu bir ev.

Bir akşam Finn ateşin yanında oturmuş, arkadaşlarının uyuyuşunu izliyordu. Pip'in kırmızı şapkası yana kaymıştı, Nib'in kuyruğu rüyasında kıpırdıyordu ve Wren'in sarı kurdelesini ateşin ışığında parlıyordu. Finn onlar olmasaydı kışın nasıl olacağını düşündü. 'Başkalarına yardım etmek,' diye fısıldadı, 'kışın herkes için daha sıcak yapar.' Dışarıda, karda hâlâ parlayan fenere baktı ve gülümsedi.

Ve böylece tilkinin kış feneri parlamaya devam etti, karlı ormanda bir umut ışığı olarak. Büyük küçük bütün hayvanlar biliyordu ki gece ne kadar karanlık olursa olsun, Finn'in yuvasında sıcak bir karşılama bekliyordu. Çünkü orman kocaman bir aile olmuştu, hepsi iyi kalpli bir tilkinin ışığını paylaşması sayesinde. Ve iyilikle beslenen o ışık asla sönmeyecekti.